

Страни в главното производство

Жалбоподател: AB Volvo

Ответник: Transsaqui S.L.

Преюдициални въпроси

- 1) При описаните в акта за преюдициално запитване обстоятелства по дело, свързано с картела за камиони, следва ли член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз, във връзка с член 101 от Договора за функционирането на Европейския съюз да се тълкува в смисъл, че връчването на съдебни съобщения на дружество майка, срещу което е предявен иск за обезщетение за вреди, причинени от антиконкурентна практика, се счита за редовно, когато това връчване е извършено (или е направен опит да бъде извършено) на адреса по седалището на дъщерното дружество, установено в държавата, в която е образувано съдебното производство, а дружеството майка, установено в друга държава членка, не се явява по делото и производството е проведено в негово отсъствие?
- 2) При утвърдителен отговор на предходния въпрос, съвместимо ли е подобно тълкуване на член 47 от Хартата с член 57 от Хартата, с оглед на практиката на испанския Конституционен съд относно връчването на съдебни съобщения на дружества майки, установени в друга държава членка по дела, свързани с картела за камиони?

**Преюдициално запитване от Cour de cassation (Франция), постъпило на 11 октомври 2022 г. —
Real Madrid Club de Fútbol, AE/EE, Société Éditrice du Monde SA**

(Дело C-633/22)

(2023/C 24/34)

Език на производството: френски

Запитваща юрисдикция

Cour de cassation

Страни в главното производство

Жалбоподатели: Real Madrid Club de Fútbol, AE

Ответници: EE, Société Éditrice du Monde SA

Преюдициални въпроси

- 1) Трябва ли членове 34 и 36 от Регламент [Брюксел I] ⁽¹⁾ и член 11 от Хартата на основните права на Европейския съюз да се тълкуват в смисъл, че санкция, наложена за уронване на престижа на спортен клуб чрез информация, публикувана във вестник, може да доведе до явно засягане на свободата на изразяване и така да представлява основание за отказ от признаване на съдебното решение и изпълнение на наказанието?
- 2) Ако отговорът е утвърдителен, трябва ли тези разпоредби да се тълкуват в смисъл, че непропорционалният характер на санкцията може да бъде приет от съда на държавата членка, където се иска признаване, само ако обезщетението за вредите се определя като наказателно от съда по произход, а не ако е присъдено за поправяне на неимуществена вреда?
- 3) Трябва ли тези разпоредби да се тълкуват в смисъл, че съдът на държавата членка, където се иска признаване, може да се основе само на възпиращото действие на санкцията с оглед на финансовите ресурси на санкционираното лице или дали може да приеме други обстоятелства като тежестта на нарушението или обхвата на вредите?
- 4) Може ли само по себе си възпиращото действие с оглед на финансовите ресурси на вестника да представлява основание за отказ за признаване или изпълнение на наказание поради явно нарушение на основния принцип на свободата на печата?
- 5) Трябва ли възпиращото действие да се разбира като опасност за финансовото равновесие на вестника, или може да се изразява само в действие по сплашване?

- 6) Трябва ли възпиращото действие да се преценява по същия начин по отношение на дружеството, издател на вестника, и по отношение на журналист, физическо лице?
- 7) Общото икономическо положение на печатната медия относимо обстоятелство ли е за преценката дали освен положението на въпросния вестник, санкцията може да има действие по сплашване върху всички медии?

(¹) Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 12, 2001 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 74).

Преюдициално запитване, отправено от Софийски градски съд (България) на 10 октомври 2022 година — наказателно производство срещу OT, PG, CR, VT, MD

(Дело C-634/22)

(2023/C 24/35)

Език на производството: български

Запитваща юрисдикция

Софийски градски съд

Подсъдими в наказателното производство

OT, PG, CR, VT, MD

Преюдициални въпроси

1. Следва ли чл. 2, чл. 6, параграф 1 и 3, чл. 19, параграф 1, ал. 2 от ДЕС, вр. чл. 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз да се тълкува в смисъл, че се накърнява независимостта на съд, който е закрит с приетото изменение на Закона за съдебната власт (ДВ бр. 32/26.4.2022 г. с възприето закриване на съда на 27.7.2022 г.), но съдиите следва да продължат да разглеждат разпределените им до тази дата дела, както и да продължат да разглеждат след тази дата делата на същата институция, по които са провели разпоредителни заседания, при положение че мотивите за закриване на съда са, че със закриването му се гарантира конституционния принцип за независимост на съдебната власт и защитата на конституционните права на гражданите и не са изложени надлежни аргументи, какви факти водят до извод за нарушаване на тези принципи;
2. Трябва ли посочените разпоредби от правото на Съюза да се тълкуват в смисъл, че не допускат национални разпоредби като посочените в Закона за изменение и допълнение на Закона за съдебната власт (ДВ, бр. 32 от 26 април 2022 г.), които водят до пълното закриване като самостоятелен орган на съдебната власт в България (на Специализирания наказателен съд), с посочените мотиви и до преместването на съдиите, (включително и този от съдебния състав, разглеждащ конкретното наказателно дело) от тази юрисдикция в различни съдилища, но задължават тези съдии да продължат да разглеждат започнатите от тях дела в закритата юрисдикция?
3. Ако това е така, и с оглед на предимството на правото на Съюза, какви следва да са процесуалните действия на магистратите от закриваните съдилища по делата на закритата институция (които законът ги задължава да довършат), предвид и задължението им да преценят основанията за самоотвод по тези дела? Какви биха били последиците за процесуалните произнасяния по делата на закриваната юрисдикция, които следва да се довършат и за крайните актове по тях?